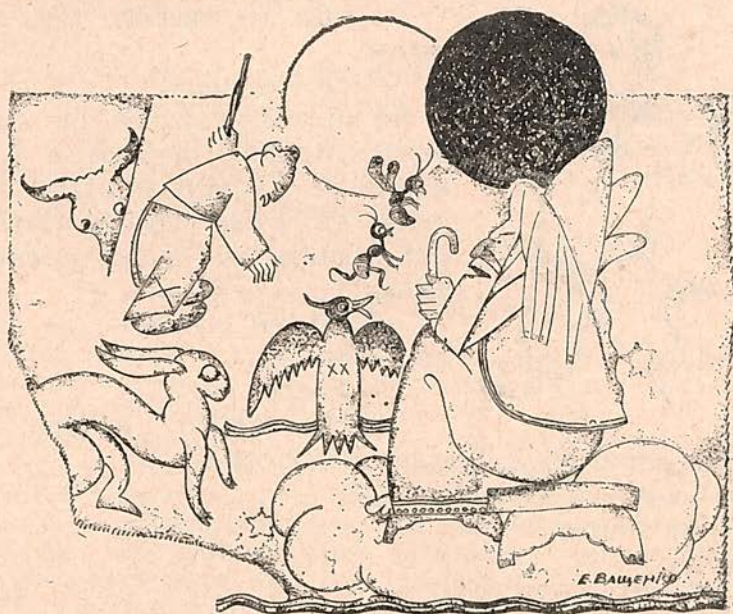

Допълзѣха мравкитѣ:

— И ние много ти се молимъ. Крака не ни останаха отъ работа. Дай ни почивка.

Идваха и се оплакваха всички твари, що Господь бѣ създалъ. Дойде и орачѣтъ:

— Дѣдо Господи, труда се и не зная кога захващамъ и кога свършвамъ. Вече не мога. Изморихъ се. Дай ми почивка и още повече ще работя.

Дѣдо Господь попита едно цвѣте:

— А ти, какво искашъ?

— Дѣдо Боже, направи да стане тъмно и да заспя.

Дѣдо Господь погледна къмъ земята. Върволицата край нѣмаше.

Тогава и земята се провикна:

— Господи, какво направи съ мене? Хората ме изо-
раха, птицитѣ ме изкълваха, животнитѣ ме разриха, а
цвѣтята и дърветата изсмукаха всичкия ми сокъ. Измо-
рихъ се и не мога повече да ги храня. Дай имъ почивка!..

— Да бжде, — рече дѣдо Господь.

И се раздѣли денѣтъ — стана и нощъ. Всички заспаха дълбокъ сънъ. Почина си и дѣдо Господь. На другия денъ земята му се видѣ още по-хубава, още по-весела.

Вѣра Бояджиева